

forekom mig at være noget naivt, men det kan jo maaske blive nærmere forklaret, — at dengang vi begyndte at indføre vort forrige Artillerisystem, var det ganske fortrinligt, men da vi bleve færdige med Gjennemførelsen, var det ikke længere brugeligt. Saa var det, at jeg sagde, at det var forunderligt, og jeg siger ogsaa og gjentager nu: det er mærkeligt, at man blev ved at gjennemføre et System, som, naar man endelig har gjennemført det, viser sig at være ubrugeligt. Hvorfor afbrød man det ikke paa Galveien? (Ankjær: Det viste sig først i det sidste Dieblit.) Jeg kom til at tænke paa Dybbøl og Broager. Vo vore Artillerister derovre ikke lidt indvendig over Preusserne, da de lagde deres Kanoner $\frac{1}{2}$ Mil, ja endog $\frac{3}{4}$ Mil borte fra Dybbøl og tænkte, de vare gale at ville lægge Kanoner i den Afstand; men disse Kanoners Projektiler gik endda ind i Standsene. Det forbinder jeg med dette her; man har i Theorien lavet et fortrinligt Artillerisystem, men da det saa var fuldført, saa var det ikke længer brugeligt, fordi Andre imidlertid havde faaet ganske anderledes langtrækkende Skjts, som godt kunde tumle os; — det ligger i min Afbrydelse. Det er en Bemærkning, der ligesom de mange andre Bemærkninger skulle antyde, at vi endda blot med den militære Kundskab, som man har tilladt os at faae, — Meget er endnu skjult, som maaske ganske anderledes kunde faae Haarene til at rejse sig paa Hovedet af os — have faaet Tvivl om, hvorvidt dog alligevel vore Militære, hvor hæderlige og brave de end ellers kunne være, ere i Besiddelse af alle de Egenskaber, som ere nødvendige for paa den hensigtsmæssigste Maade at kunne gjennemføre Foranstaltninger, der kræve Penge i Snejs af Millioner. Det ærede Medlem mente, at man burde tage denne Sag alvorlig. Jeg tror, at enhver kritisk Behandling af de Udtalelser, som her ere foresaldne, er meget berettiget, og dette kan ingenlunde betegne, at man gaar i den Retning, at man intet vil gjøre, men det kan betegne, at man alvorlig overveier, for at det, man gjør, kan due Noget. Jeg har aldrig, naar jeg har havt med en Sag at gjøre, hengivet mig paa Naade og Unaade, paa Tro og Love, til de saakaldte Sagtyndiges Afgjærelse. Der er intet Spørgsmaal, uden man skal vogte sig for denne Fremgangsmaade, thi derved opmuntres netop ikke de Sagtyndige til at have et Die paa hver Finger med Hensyn til, hvad de foreslaa og udtale. En kritisk Modtagelse af de Sagtyndiges Forslag, en Tvivl om dette eller hint, kan have den Betydning, at disse i mange Forhold maa overveie, om de ikke maa tage Sten i en anden Haand. Naar det ærede Medlem henvisste til Holland og til den Lillid, man der har vist Regjeringen ved at bevilge den 32 Mill. Gylden, saa vil jeg sige, at med Hensyn til Forsvaret er Holland helbigere stillet, idet dets hele Forsvar ene og alene er vendt imod en enkelt

Magt; det er en helbigere Stilling end vor; og med Hensyn til Lilliden, skal jeg kun gjøre opmærksom paa, at i den Henseende staar den hollandske Regjering og det hollandske Folk i et andet Forhold til hinanden, end den danske Regjering har stillet sig til det danske Folk (Ankjær: Det er en fuldstændig Feiltagelse). Nei, det er fuldstændig rigtigt, det er der Vidnesbyrd nok paa. Netop de forskjellige Ministerkister vidne om, at Regjeringen burde være i Overensstemmelse med Folket. — Det Foredrag, vi hørte sidst af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen), hørte jeg og vistnok hele Thinget med megen Interesse; jeg tror, det var et Foredrag, der i flere Henseender var godt at faae Forstand af. Det ærede Medlem mente, at min Analyse af hans Stilling til Krigsministerens Forslag gjaldt Formen af hans Foredrag, net, ingenlunde; jeg nævnte kun, at Indledningen passede ikke til det øvrige Indhold; iøvrigt lagde jeg ikke nogen Vægt paa Formen. Jeg har ikke givet det ærede Medlem nogen Anledning til at udvilde Betydningen af Formen for sit Foredrag og om, hvor meget Klogskabshensyn, Opiagtelseshensyn og Venflabshensyn komme i Betragtning ved Valget af Formen; det laa aldeles udenfor min Tanke; men hvad selve Pointen angaar, hvad jeg sagde om det ærede Medlems første Foredrag, da glæder jeg mig over, at det ærede Medlem nu selv paa det Kraftigste har godkendt det; thi det ærede Medlem har erklæret, at han kun i eet Punkt er enig med den ærede Krigsminister's Forslag, og dog er, vel at mærke, dette ene Punkt forskjelligt fra hans eget Forslag i sin Lid, thi han vilde have lagt sit Fort paa Stubben, medens den ærede Krigsminister vil lægge det et andet Sted. Lad gaa, men iøvrigt er det ærede Medlem bestemt imod de øvrige Dele af Forslaget og altsaa kun betingelsesvis kan slutte sig dertil, saaledes at det hovedsagelig kunde danne en Bro til hans eget, hvis Udstrækning han ikke angav os nærmere; men da vil jeg sige, det er en ganske besynderlig Maade at være enig paa. Imidlertid hørte jeg, at den høitærede Krigsminister tager imod denne Maade at være enig med ham og tager derimod med Paaflønnelse. Jeg skal ikke videre forstyrre denne Enighed, men kun bemærke, at det forekommer mig, at den høitærede Krigsminister i Dag rykkede noget nærmere henimod sine militære Venner her i Salen, idet han drog ud af deres Skjul Ytringer i Anmærkningerne til Lovforslaget om, hvad der siden kunde ske, saaledes, at de kunde tage sig ud for os som fuldfærdige Forslag, der kunde udføres i Løbet af meget kort Tid. Naar den høitærede Krigsminister giver den Pris for sin Paaflønnelse for de ærede Medlemmers Deltagelse, saa kan jeg forstaa, at en Tilnærmelse kan finde Sted, men den kommer altsaa ikke egentlig tilfæde til Fordel for dette Lovforslag, betragtet som et selskændigt Gæle, som noget Væsentligt,